

Poezia

Am început să detest poezia,
Căci când o privesc,
În gând te ivești
Ca o pată oarbă de lumină
Ce mă încălzea odată.
Ai spus că mă regăsesc în poezia mea,
Dar tu n-ai fost în stare
Să-ți vezi reflexia...
În metafore, parabole, zare.
Și ai preferat să citești poezia,
Nicidecum să o înțelegi.
N-ai fost în stare
să descoperi muza mea
și nu vei putea vreodată
să simți
ce simt
când nu simți
ce simt...
E dureros!
Acum stăm față-n față
Și privim
Ce putem...

Odată vedeam lumi în tine,
Acum văd ură,
Văd teamă,
Văd înstăinare.
Corbul cântă ultimul cântec,
Ultima sextină
din poezie:
Translucid.
Unic.
Dor.
Ostil.
Regret.
Anonim!
și ne-am stins.
În poezie,
Înecați
În alb,
Căci literele
Au disp...

Et nos in robis

Ne-am regăsit în ape pure,
În peșteri sumbre și-n gânduri mute.

Ne înecăm în ape reci,
Trasăm adâncuri, uitați pe veci.

Plutire în neant, plutire-n voia noastră,
Ne-am îndepărtat ușor, uitați, de lumea voastră.

N-am găsit loc printre voi,
În schimb, noi, ne-am regăsit doi.

Ne-am găsit într-o sălbăticie cruntă,
Ce mirose a pământ și ploi.

Nu suntem ca voi...
Noi suntem oameni!

Doi, ce caută liniștea în ceruri înalte,
Amețiți de această onoare.

Îmbătați de orgoliu, ne-ați aruncat în visare

Și am plecat spre noi hotare.

Am plecat spre asfințit, spre un schit
În care stă un preot ce așteaptă răbdător...

Să-mi spună mie , un călător,
Secretul vieții...e orbitor.

Crin sălbatic

Trezește-te, scoală-te,
Cântec lăuntric izvorât din gene!
E jos un crin
Ce stă să se ofilească!
După piept, în stânga, printre plămâni
Se află floarea căutată!
Cu grijă să-i rupi petalele,
De altfel, riști să mori și tu!
Ce culoare albă, plăpândă,
Cumva spre vinețiu, chiar un purpuriu!
Svâcnește!
Repede adu o găleată!
Adu o găleată și lasă în ea să curgă sângele...
În găleată!
Ce sunet agresiv...svâcnirea.
Aproape că ți-e rușine că svâcnești!
Dar știi bine că astfel te eliberezi de voce...
Încet!
Nu s-a întâmplat nimic!
Jos pălăria! Ai întrecut vitejia,
Ai atins mândria,
Ai luat-o doar pentru tine...
Ce sălbatic!

Ce mediocru!
Ce zgârcit!
Acolo jos, mic,
E un crin
Ce stă să se ofilească!

CRISTIAN NANU

Clasa a VIII-a

Liceul Teoretic "Little London", Voluntari, Jud. Ilfov

Prof. Costea Iuliana

Inelul cu safire

Tot ce a rămas din tine,
Un scump inel cu safire,
Învăluit în parfumul tău de flori,
Ce zi de zi-mi dă fiori.
Și de când ai dispărut,
Eu de mult nu mai sunt...
Acel copil de altădată,
Ce-ți ținea mâna odată.

Și pe patul cel de fier, eu de multe ori am plâns,
De dorul tău, de dorul lor...și mă simt din nou răpus,
De dorul amintirilor...cu tine,
De sărutări dulci și line,
Sub clarul lunii lucitoare...
Și mi-e dor de tine, floare!

Părul tău lucea puternic
Și mă simt ca un netrebnic,
Că te-am pierdut, stea lucitoare...
N-o să uit de tine, floare!

Strig după tine, dar nu m-auzi
Și te vad cum te scufunzi
Într-o apă fără fund,
În albastrul cel plăpând,
Din inelul cu safire
Ce-ai uitat să-l iei cu tine...

CRISTIAN NANU

Clasa a VIII-a

Liceul Teoretic "Little London", Voluntari, Jud. Ilfov

Prof. Costea Iuliana

Exodul

Lumină, naște-mi un strop de liniște, de mister.
În biserică...mi-e frică de statuile albe
Ce mă privesc.
Sunt pași pe coridor și pic...pic...lumină!
Duc ochiul spre cruce
Unde El se uită-n jos la picioarele lui vineții,
Măslinii!
Și-mi ascultă mut fiecare pas,
Certându-mă pentru fiecare șanț
Săpat în marmură.
Mă opresc!
Ce chip trist,
Ce corp stins,
Ce sfântă e lumina din biserică!
Exodul îngerilor...
În jurul nostru, doar NOI!
Numai eu și EL,
Privind în jos spre lume,
Spre copilul care se uită uimit la noi
Printr-o cupolă întunecată
De biserică...
"Clopotele bat în împărăția lui"

Însă, strigătele de jos ne alină tăcerea.
Dezechilibrat, cad în neștire,
Cad fără oprire
Și ajung, din nou, lângă copilul mic
Ce privește uimit
La o statuie a lui
Din biserică.
Și fâșia se crapă
Ușor, ușor...
Crac!